

Татарин прив'язав коня до корча, а сам пішов в брід на сей бік...

Але Непорадний відразу поклав рушницю біля себе став мерщій взад зсувати ся з могили вниз...

»Дурень я, тай годі!« подумав, наближаючись поза могилу до свого леговиска: »Чи то штука на таку віддаль Татарина вбити тай товаришів розбудити? Я його живого піймаю«.

Він вмить відв'язав від сідла свій аркан і скочив за могилу так, що Татарин його не покмітив...

Непорадний був мистець арканом орудувати. У сьому була ціла його вдача. Ніхто з товаришів не тямив, щоб Непорадний не втрапив. І славний у нього був аркан: цілий шовковий, тонкий і дуже міцний. На аркан ловили козаків борога коний, а коли случало ся, то й дику козу, сусака. Непорадний аж усміхнувся, беручи свій струмент у руку. Затягнув на аршин петлю, відтак в таких самих віддальх по складах цілий аркан. Оден кінець держав цупко в лівій руці, а в праву узяв петлю зі складками мотуза... Приладившись так, він, криючись поза могилу, слівив, що Татарин робити-ме.

Татарин закрадав ся до обозу як кіт. Він, ще коли сидів на кони, бачив, що козаки спали мов мертві, що сонце жарило на їхні голови, і знав добре, що чоловік, сплячи на сонци, має твердий сон, начеб зачадів... Такий не легко прокинуть ся...

Йому мелькнуло в голову зайти сюди і порізати всіх мов баранів, заки оден видасть з себе голос.

Се, що він думав, можна було зміркувати з сього, що він тепер робив.

Татарин, хлоп високий і плечистий, засукав рукави своєї свитки, поправив шапку і витягнув зза пояса довгого ножа. Ніж заблищав на сонци мов срібло. Татарин поправляв ще щось на собі взяв ножа в зуби...

Ту хвилю використав Непорадний. Повернувшись до Татарина боком, розставив широко ноги і махнув правою рукою.

Аркан фуркнув у повітря, став блискавкою розвиватися.